

BIBLIOTECA DE DOCUMENTARE
DACIA

N.^r 7
SEMICENTENARUL MISCARII
LEGIONARE

FAUST BRADESCU
OMUL LEGIONAR
SI
«OMUL NOU»

EDITURA CARPATII
TRAJANO POPESCU
Calle Conde de Peñalver, 82, 4.º dcha.
MADRID

EDITURA «CARPATII»
Calle Villanueva, 43
Apartado de Correos 9.283
MADRID-1 (España)

Au aparut:

- * ISTORIA ROMANILOR DIN DACIA TRAIANA, de A. D. Xenopol, vol I, II și IV, 15 dol. USA.
- * Idem: legat Vol. III, 20 dol. USA.
- * ISTORIA LITERATURII ROMANE, de D. Murărașu, vol. II, 4 dol. USA.
- * Idem: Vol. I. Legat 15 dol. USA.
- * NATIONALISMUL LUI EMINESCU, de Murărașu, 8 dol. USA.
- ** AMINTIRI DIN CAPILARIE, de Ion Creanga, 3 dol. USA.
- ** DACIA, de Vasile Pârvan, 5 dol. USA.
- ** PRECURSORI, de Octavian Goga, 5 dol. USA.
- ISTORIA PARTIDELOR NATIONAL, TARANESC SI NATIONAL TARANESC, de Pamfil Șeicaru, vol. I, II, 10 dol. USA.
- ** ISTORIA POLITICA SI MILITARA A RASBOIULUI ROMANIEI CONTRA RUSIEI SOVIETICE, de General Platon Chirnoagă, 8 dol. USA.
- ** KARL MARX: INSEMNARI DESPRE ROMANI, Texte inedite cu comentariu de Pamfil Șeicaru, 8 dol. USA.
- ** STEFAN CEL MARE, Voievod al Maldovei de prof. Alexandru Boldur, 8 dol. USA.
- ** ISTORIA DACIEI SI CONTINUITATEA DACOROMANA, de General Platon Chirnoagă, 8 dol. USA.
- ** LA GRANDE THRACE, par Prof. Alex Boldur, 20 dol. USA.
- ** DUMNEZEU S'A NASCUT IN EXIL, de Vintila Horia, 12 dol. USA.
- OMUL LEGIONAR SI "OMUL NOU", de Faust Brodescu, 2 dol. USA.
- ** LE NID, UNITE DE BASE DU MOUVEMENT LEGIONNAIRE, por Faust Bradesco, 5 dol. USA.
- ** FRUMOASA CU OCHI VERZI, de J. N. Manzatti, ed. II, 3 dol. USA.
- ** RASCOALA, de Liviu Rebreanu, vol. I și II, 8 dol. USA.
- ** HAIDUCUL, de Bucura Dumbrava, roman, 4 dol. USA.
- ** POVESTI FARA TARA de F. Bradescu, N. Novac și N. S. Govora nuvele, 5 dol. USA.

BIBLIOTECA DE DOCUMENTARE
DACIA

N.º 7
SEMICENTENARUL MISCARII
LEGIONARE

FAUST BRADESCU
OMUL LEGIONAR
SI
«OMUL NOU»

EDITURA CARPATII

TRAJANO POPESCU

Calle Conde de Peñalver, 82, 4.º dcha.
MADRID

BIBLIOTECA DE DOCUMENTARE
DACIA

Nr. 7
SEMICENTENARUL MISCARII
LEGIONARE

FAUST BRĂDESCU

OMUL LEGIONAR

SI

«OMUL NOU»

Es separata.—Depósito legal: M. 8.137-1958

MARSIEGA, S. A.—Enrique Jardiel Poncela, 4.—Madrid-16

Calle Condé de Fernán, 83, 4.º dcha.

MADRID

MOTTO

A te înălța nu însemnează a încerca să treci în fruntea altora, ci a te depăși în adâncul ființei tale pe tine însuși.

Depășirea lăuntrică și tăcută, desinteresată și anonimă — oricât de neînsemnată ar părea — are o importanță decisivă în structurarea omului nou.

INTRODUCERE

ROBLEMA «omului» nu poate fi o anexă a unui sistem politic și cu atât mai puțin un caz particular lăsat în voia soartei. În ciuda aparențelor, ființa umană trebuie privită ca elementul primordial și esențial al societății. Luat în sensul de animal cugetător, omul merită deja toată atenția și respectul nostru. Când însă acestei calități i se adaugă și alte atribute de creativitate, de sociabilitate, de sensibilitate și de înălțare, animalul cugetător devine o excepție a naturii, o formă superioară a existenței. În acest caz intervine față de el, nu numai respectul pentru persoana lui fizică, dar și datoria de conștiință pentru viitorul lui spiritual.

Comunitățile politice și sociale sunt temeinicite pe realitatea acestei creaturi superioare ce constituie suportul și rațiunea de a fi a Statelor. Fără entitatea biologică a omului, societatea nu există. Iar fără activitatea continuă și conștientă a acestuia, Statul nu se poate menține; șchioapătă, suferă, rămâne nedesvoltat sau se macină în sărăcie. Mai mult chiar, fără stabilirea unor norme de comportament pentru om, bazate pe etică și morală, Statul sau societatea pierd orice posibilitate de progres și de înălțare, destrămându-se cu timpul.

E adevărat că fiecare societate își croiește un tip propriu de om, ce rămâne în istorie caracteristic al unei epoci sau unui sistem de trăire. Dar această creație nu este voită. Ea se strunguește încetul cu încetul, capătă anumite atribute, își impune o anumită ordine de viață, în conformitate cu conjunctura socială, economică și culturală în care se dezvoltă. Această stare e ceea ce putem numi evoluție naturală. Ea corespunde unei traiectorii spontane.

Sunt însă societăți sau sisteme ideologice aplicate care, la un moment dat, se îndreaptă spre forme ce pun în primejdie existența a tot ce constituie câstig moral, spiritual, social, în evoluția lor. În aceste cazuri e vorba de o traiectorie voită, ce pune omul la grea încercare deși, prins în angrenajul propagandei, nici nu-și dă seama de ce i se întâmplă. Din contră, totul i se pare «*asa cum vrea el*» deoarece îi sunt măgulite instinctele și pasiunile. Ca o plagă se întinde peste tot decăderea, indiferența, indisciplina, gustul imoralității, ateismul și anarhia.

Secolul 20 trăește o astfel de incertitudine psihopolitică ce mână omul spre cele mai abjecte sau prostesti atitudini. Vina nu-i total a lui! Vina cea mare recade mai ales pe concepțiile materialiste și atee ce i-au alterat spiritul și i-au înlesnit libertinajul politic și social. Omul în sine nu-i decât o victimă ce-și continuă viciul contractat, viciu ce-l duce spre răsvrătire sau înrobire. Omul epocii noastre, în pofida atâtor libertăți și progrese, trăește un crepuscul tragic!

În mijlocul acestei societăți, în care individul este hărăzit să devină simplu instrument de manevră supus legilor mecanice ale unei voinți dictatoriale sau să se prăbușească în promiscuitatea unei decadențe morale supus legilor anarhiei generale, Mișcarea Legionară încearcă să-l salveze și de una și de alta, deschizându-i calea întregirii intime și a înțelegerii sale în societate. Conform doctrinei noastre, decadența și descompunerea socială nu provin atât din cauze externe, cât din incapacitatea sau prăbușirea interioară a fiecăruia. Deaceia, în concepția legionară, omul capătă o importanță specială, ce poate fi enunțată astfel: *salvarea omului — deci și a societății — nu poate avea loc decât printr'o restructurare spirituală a acestuia*. Iar această restructurare nu se poate îndeplini decât prin adoptarea unei noi doctrine, întemeiată pe *norme și concepte diametral opuse* celor ce denaturează astăzi viața individului.

În acest sens, Corneliu Codreanu a imaginat o metodă educativă și un sistem de comportament aplicabile omului, al căror scop este scoaterea acestuia de sub influența nefastă a ideologiilor materialiste și repunerea lui pe linia unei evoluții de înaltă ținută spirituală și civică. Adică, restructurarea interioară a insului pe temelii morale și etice, patriotice și umane în acelaș timp. Această metodă originală, având ca țel înnoirea omului, a căpătat din primele timpuri denumirea de «*doctrina omului nou*». Cum însă membrii organizației sunt denumiți «*legionari*», pentru mulți există o nedumerire ce duce la confuzii și aprecieri greșite.

Oare legionarul, adică membrul activ al Mișcării, este «*omul nou*» prevăzut de doctrină sau acest om nou constituie o formă aparte de individ, paralelă sau dincolo de legionarul militant?

Conținutul acestei broșuri constituie răspunsul la această nedumerire.

...în mintea multora din cei tineri, care n'au avut răgazul necesar să adâncească fenomenul legionar, domnește confuzia termenilor și-a problematicei pe care fiecare termen o pune. Pentru ei, a fi legionar înseamnă a fi și «om nou» al Mișcării, conform doctrinei pe care o apără mișcarea. Există o logică în felul lor de a gândi, dar această deducție nu corespunde realității. Intre omul-legionar și omul-nou întrevăzut de doctrină găsim deosebiri, deși nimic nu se opune ca cele două denumiri să se confunde într'o singură persoană.

În genere, *omul-legionar* este cel ce luptă în imediat, ce băjbăie în necunoscut, ce suferă de toate îndoielile, ce-și pune întrebări sfâșietoare, dar care urmărește cu încăpățănare și speranță calea aleasă. Pe când, *omul-nou* este cel ce va apare odată, ca o consecință a unui întreg ciclu de eforturi și sacri-

DISTINCȚIE ÎNTRE CELE DOUĂ DENUMIRI

...

...

ficii. Acesta nu mai are îndoieli nici sfâșieli sufletești. El e deja o forță stabilă, om de temelie al unei noi societăți.

Dela început se vede linia de demarcație: caracteristicile unuia nu corespund întocmai cu ale celuilalt. Au, fără îndoială, un fond comun: normele și preceptele legionare, dragostea pentru Legiune, forța de sacrificiu. Sunt însă diferiți pe alt plan: psihic, uman și chiar politic, deoarece fiecare e rezultatul, reprezentantul unei alte epoci.

Omul nou e *desăvârșirea de mâine* a omului trecut prin frământarea și educația legionară, pe când omul legionar este *individul de azi* supus defectelor moștenite, neajunsurilor de tot soiul ce-l înconjoară, greutateilor inerente în a asimila pe deplin spiritul legionar, luptei de toate zilele cu forțele uriașe ale negativismului și ale mentalității generale îmbibată de materialism. Unul e o realitate tangibilă, în plină devenire; celălalt e o speranță.

Omul legionar e cel care a *acceptat* o doctrină, o linie de conduită, o viziune a vieții și a societății, în care el este un *dëshizător* de cale nouă. El *înfruntă* realitatea politică și socială creată de împrejurările epocii și *încearcă* în acelaș timp să se modifice interior. Are deci de luptat înainte de toate cu starea de fapt politică pentru a aduce victoria legionară.

Omul legionar nu-i încă un om nou în înțelesul superlativ, dat de Căpitan. Putem spune că este deja om nou în raport, spre exemplu, cu omul politic existent sau în raport cu omul comunist. Dar nu mai mult! Diferențele dintre el și ceilalți sunt mari, fundamentale, impresionante, deoarece el este intrat pe făgașul care duce la împlinirea «*omului nou*». Dar structurarea lui lăuntrică nu-i încă desăvârșită. E mai moral, mai muncitor, mai înțelegător, mai credincios, mai «*altfel*» decât toți, dar pentru nimic în lume nu va putea susține sau pretinde că el este deja un om nou legionar.

Omul-legionar este înainte de toate *un luptător*. Un luptător convins de misiunea lui, de ceea ce re-

prezintă el pentru viitorul națiunii, pătruns de importanța transformării lui spirituale. Totuși, rămâne conștient de limitele umane ce-l străjuesc și de imposibilitatea de a se transforma, așa peste noapte. Stie că-i un început, o voință vie ce-și caută calea. Încearcă, bine'nțeleș, să devină un exemplu pentru cei care-l înconjoară și vor să înțeleagă ce urmărește Legiunea. Dar își cunoaște și slăbiciunile legate de condiția sa de om al epocii.

Căderile lui sunt posibile. Atitudinea greșită, ambiția, egoismul, invidia, disprețul de aproapele sau minciuna pot apare din când în când, într'o formă nedemnă pentru un legionar. Toate sunt consecințe ale unei educații neterminate, a unei asimilări incomplete a normelor de conduită impuse de doctrina legionară.

Astfel de devieri, incompatibile cu substanța legionară, pot atinge totuși persoana oricărui legionar, indiferent de grad, funcție sau vechime. *Nimeni nu-i imun atunci când e în plină formație*, în plin sbucium de înțelegere a marei transformări căreia se supune.

Cea mai stupidă acuzație ce se poate auzi contra legionarilor e de a li se reproșa «*c'au greșit*», că «*nici ei nu sunt perfecți*», că unii mint, că alții n'au cuvânt, că mulți fac intrigi sau câțiva se îmbogățesc fără să ajute pe aproapele, etc... Mai ales când, din astfel de vorbe, se trage concluzia că legionarii sunt ca toată lumea, dacă nu chiar mai rău...

Dac'ar fi să interpretăm cu rigiditate fenomenul omului legionar, și să-l asimilăm pe acesta cu extraordinarul «*om nou*» al viitorului, atunci fără'ndoială c'ar trebui să închidem școala legionară și să ne căutăm de treburi. Or, nu aceasta e interpretarea ce trebuie dată.

Legionarul e un om ce se caută și care-și caută calea viitorului. Bâjbăie și el în întunerecul ce ne amenință din toate părțile. Numai că el — spre deosebire de ceilalți — se sforțează pentru a deschide porțile unui început, pentru a frânge tendințe și tare, pentru a-și impune o nouă trăire.

Poate deci greși! *Errare humanum est!* Dar, cu demnitate, el își recunoaște greșeala și încearcă să n'o mai repete, să nu mai cadă în păcat. Deaceea, legionarul este înțelegător, drept și iertător. Stie că modificarea interioară e grea, e dureroasă, e plină de căderi și de tot atâtea înălțări voite.

Legionarul e omul care nu desperează, care nu dă înapoi. El cade, se ridică, o ia de la capăt... Infruntă piedicile și ispitele vieții... Răstoarnă ademenirile; trece peste lingușiri și promisiuni... Caută o perfecționare, o potecă a desăvârșirii...

Omul legionar se îndoiește mereu de calea străbătută, se verifică cu atenție, se împlinește zi de zi, luptă împotriva slăbiciunilor ce sunt în el, dar *nu se îndoiește nici o clipă de justetea căii pe care a apucat și nici de însemnătatea scopului urmărit*. E convins de adevărul ce-l stăpânește și de măreția botezului spiritual ce-și pregătește.

Cu toată sgura ce-i poate orbi orizontul, omul legionar simte că are o misiune. Acea de a pregăti aluatul ce va dospa lumea de mâine. Dar aluatul acesta e cel mai greu de frământat, deoarece-i ascuns în el și'n cei pe care-i pregătește fiecare. Știe deasemenea că vor trebui 2-3 generații de aprigi *răscolitori de suflete* înainte ca plămada să dea rodul dorit: acel început de oameni noi, visați de Căpitan!...

Or fi și printre noi, în această epocă de trecere și grea luptă lăuntrică, câțiva adevărați oameni noi, croiți pe modelul cugetului legionar. Dar ei sunt excepțiile ce ne dau speranța unei realizări sigure în viitor. Sunt ființele mai dăruite de natură ce s'au împlinit, ajutate de calitățile lor personale. În educația și spiritul legionar ei și-au găsit albia pfa-cerii profunde întru împlinirea destinului lor. Pentru ei trăirea legionară n'a fost decât o adaptare a sensibilității și felului de a cugeta ce le era obișnuit. Doctrina omului nou le confirma convingerea și le deschidea calea dăruirii.

Acești oameni sunt rari! Ei trăesc, luptă și suferă în mijlocul nostru cu o ardoare aparte. Ne de-

pășesc în toate, fără să facă cel mai neînsemnat caz. Iau pe umerii lor marile răspunderi ale luptei legionare, duc greul și pier în tăcere, știind că sacrificiul lor e piatra unghiulară pe care se va sprijini omul nou al viitorului. Modestia și tenacitatea le acoperă trăirea și faptele.

Deci, intrarea în Legiune, lupta, sacrificiile zilnice, adâncirea doctrinei și moralei legionare, nu-s totul pentru ca cineva să se cheme «*om nou*». Ii trebuie deasemenea o *structură spirituală aparte*, pe care o dobândește cu greu sau n'ajunge niciodată s'o dobândească.

Intrarea în Mișcarea Legionară nu crează oameni noi, ci numai deschide calea ce duce spre acest rezultat. Cine are curajul să infrunte necazurile ce-l așteaptă în Legiune, a pus deja temelie acestei noi structuri spirituale. Dar nu-i de ajuns! Omul legionar ce vrea să devină cu adevărat altul, are de parcurs nemărginirea unei întregi vieți de înțelegere și dăruire. Exemplul omului creștin este revelator. Creștinismul numără o infinitate de ființe botezate și înscrise ca atare în registrele bisericilor. Toți își zic creștini. Dar nu toți sunt și creștini adevărați. La mulți dintre ei, creștinismul a rămas ca o pojhită de lumină, dar care nu-i luminează. Numai la puțini credința se desvoltă în adâncime, purtându-i pe treapta unei înalte desăvârșiri creștine.

Fără rugul purificării lăuntrice, nu ia ființă omul nou, nu există om nou! În fața marelui scop urmărit de Mișcare, *legionarul decis începe răsboirea cu el însuși*. Răsboire ce, chiar dacă nu izbutește să-l transforme în acel om nou sperat, îl smulge din promiscuitatea spirituală în care se sbate și-l ridică pe culmea unei noi trăiri. Individul, intrând pe făgașul educației și disciplinei legionare, frânge în el o seamă de tendințe dăunătoare. Învață să distingă chemarea binelui; ajunge să reflecteze și să judece prin el însuși; înțelege rostul vieții și aplică neconstrâns normele de comportare legionare. Intr'un cuvânt, se căsnește să devină altul. Și toate aceste încercări, repetate zi de zi, clipă de clipă, zi-

desc în nevăzută taină, acea structură spirituală excepțională necesară realizării omului nou.

Omul-legionar este deci o etapă, pe drumul împlinirii legionare. O etapă, mai mult sau mai puțin lungă dar, în orice caz, *decisivă*. E vremea marilor întrebări și-a marilor încercări, când insul își făurește în sbucium neîntrerupt o nouă personalitate.

Pe când, *omul-nou legionar este o finalitate în sine*, un scop de atins. El strălucește în depărtare ca un far, spre care tind toți călătorii prinși în vârtoarea furtunoasă a luptei legionare. Unii vor ajunge, alții nu. Dar calea sbuciumată e calea mântuirii! Pe'nținsul ei omul conștient nu poate întâlni prăbușire, ci numai înălțare în cuget și în spirit.

Dacă *omul-legionar este, prin firea lucrurilor, o realitate* pe care o întâlnim peste tot realizată sau pe cale de a se realiza, *omul-nou constituie o necesitate conceptuală*, prin care Mișcarea Legionară își definește țelul final, adică idealul ei socio-politic. Această idealizare a unui tip de om, aproape dincolo de posibilitățile umane, ajută la ridicarea permanentă spre zenit a unei întregi concepții de viață și-a unui gen de comportament personal.

Deaceea, putem afirma că OMUL-LEGIONAR ESTE UN OM NOU IN DEVENIRE, o încercare neîntreruptă de atingere a unui ideal de perfecțiune. In aceeași ordine de idei, OMUL-NOU ESTE O DEPAȘIRE, adică e legionarul care a înfrânt și ultimele rămășițe ale mentalității și educației lumii vechi, aducând în circuitul social și politic o depășire în spirit, în trăire, în înțelegerea vieții și-a mării noastre pe pământ.

Această deosebire este extrem de însemnată în definirea și înțelegerea celor două noțiuni. Prin ea se stabilește întinderea și rolul fiecăruia. Sub semnul ei, *omul-legionar apare ca o contribuție permanentă* în viața socială, politică, culturală, etc. a societății. Această contribuție sprijină cristalizarea unui nou spirit revoluționar pe bază psiho-spirituală, în antinomie cu spiritul revoluționar marxist axat pe materialism și anti-spiritualitate. Dar, mai

presus de toate, la capătul acestei revoluții originale, *apare omul-nou ca o tendință permanentă* a omului legionar către o formă superioară și ideală de individ, prin înfăptuirea și sub înrâurirea căruia să se ajungă la perfecționarea și armonia societăților.

COORDONATELE OMULUI NOU

Omul-legionar este *un efort permanent* spre o împlinire.

Omul-nou este o *desăvârșire*. O desăvârșire, bine'nțeles, în sensul uman al cuvântului. Adică: cel mai aproape de perfecție conform coordonatelor ce-i stau la temelie și-i jalonează traiectoria ascendentă — cel ce însumează un mai mare număr de calități și virtuți — cel ce se confundă mai mult cu sensul suprem al trăirii spre care tinde legionarul. Sunt atribute ce depășesc într'adevăr concepția de viață a omului actual și chiar posibilitățile de înfăptuire ale legionarilor, cu toate că și ei tind spre acelaș țel.

Important de reținut e faptul că scopul suprem spre care năzuește legionarul, orice legionar, corespunde unei noi scări de valori și punerea lor la locul ce li se cuvine. Printre aceste valori își reiau

locul de cinste etica, morala, demnitatea, curajul, răspunderea, etc., de multă vreme reduse la umila funcție de elemente de propagandă pentru discursurile electorale.

Omul nu poate avea o altă structură și nu poate realiza, în sens legionar, un progres esențial, fără, restabilirea unor priorități în amalgamul de tendințe ce-l înconjoară și-l tentează. Alegerea și promovarea tendințelor majore, precum și respingerea celor nedemne, e datoria de căpetenie a legionarului. Prin acest efort permanent omul-legionar provoacă «schimbarea la față» a propriului caracter.

Deasemenea, din punct de vedere socio-cultural, adică în raport cu clasele sociale și masele proletare, cu conflictele economice, profesionale sau de orice alt ordin, omul-legionar stabilește un unghi diferit de apreciere decât cel capitalist sau cel marxist. Pentru el există și aici un raport de valori, întrupat în ideea de *națiune* sau de armonie în sânul națiunii. În doctrina legionară valoarea ideală a națiunii depășește infinit orice alte valori de natură socială, economică sau profesională, deoarece *națiunea este cadrul natural* în care toate celelalte valori își găsesc sprijinul și împlinirea. Subordonația lor principiului de prioritate al națiunii e menită să stabilească o traiectorie de înțelegere și armonie între diferitele structuri ce constituiesc întregul național. Toate componentele acestui întreg au drepturi și revendicări majore. Nimic de spus! Dar cum precizează Corneliu Codreanu: «*pentru dreptul tău nu ai voie să distrugi națiunea căreia aparții*».

Deci, înțelegerea acestui adevăr este primordială, căci numai astfel se poate pricepe însemnătatea națiunii pe scara valorilor legionare. Toate clasele și toate categoriile sociale au dreptul de a primi satisfacție. Dar, în același timp, au datoria să se mențină în cadrul întregului național, evitând ca revendicările lor să capete o tendință centrifugă, capabilă de a pune în primejdie echilibrul socio-politic. Deaceia, în Mișcarea Legionară toate valo-

rile socio-naționale ca patriotism, solidaritate, drept de muncă, salariu decent, securitate, minimum vital, educație, etc., au un răsunet aparte, pentru că e vorba atât de bună starea individului cât și de armonia întregii comunități.

În sfârșit, Mișcarea Legionară repune în cinste *valorile spirituale*, cele care încoronează, sau ar trebui să încoroneze, viața umană. Aceste valori, cele mai desconsiderate și hulite în ziua de azi, sunt între timp singurele care ne pot ridica dincolo de materie și de materialism, pentru a ne apropia de dumnezeire, de isvorul vieții și-al înălțării. Fără această încercare de revenire, experiența vieții și existența *însului* sunt incomplete, am putea spune chiar inutile. După doctrina legionară *omul trăește o misiune* care-l mână spre o împlinire. Or această împlinire nu poate fi aceea a egoismului, a promiscuității morale și fizice, a neantului interior. În armonia firei totul e hărăzit înălțării spre limanul ceresc. Adică, prin efort permanent omul trebuie să se apropie de Dumnezeu.

Astfel se definește sensul suprem spre care tinde legionarul din clipa în care a înțeles străfundul luptei în care s'a angajat: admite o nouă ierarhie de valori, sprijinită pe recunoașterea a trei elemente de bază: *individ — neam — Dumnezeu*.

Luate în importanța lor doctrinară aceste premise socio-spirituale constituiesc coordonatele de evoluție ale legionarului. Un om intrat în Mișcare și decis să devină un bun luptător — sau chiar un «om nou» — e ținut să-și însușească această ierarhie nouă de valori și premise și s'o transforme în *axa vieții lui*. Pentru aceste valori *luptă*, pe ele *le servește*, pe ele *vrea să le impună* societății de mâine.

Sub aspectul formal, coordonatele omului nou sunt aceleași cu ale omului legionar, deoarece axa vieții lor este identică, stabilită pe traiectoria obligațiilor față de om, națiune și Dumnezeu. Dar omul nou, în plinătatea lui, nu apare decât în măsura în care se identifică cu această axă *în așa fel* încât

acceptarea și realizarea ei nu mai prezintă nicio nedumerire, nicio ezitare. Sensul profund al coordonatelor a devenit pentru el o a doua natură.

Omul nou nu se mai sbate în întrebări, amănări sau reticențe; problematica vieții a încetat de a mai fi un izvor de sbucium. Pentru cine a atins acest stadiu, schimbarea interioară este atât de adâncă încât trăește fenomenul legionar în mod natural, fără niciun efort, ca o realitate de sine stătătoare.

DEOSEBIREA CHEIE ÎNTRE CEI DOI «OAMENI»

După cele descrise mai sus n'ar mai părea necesară descoperirea vreunei alte deosebiri. Și totuși e, deoarece dovezile precedente sunt de ordin teoretic și-alături de ele întâlnim o deosebire fundamentală de ordin practic care determină spațiul de trăire al fiecăruia dintre noi.

Nu orice legionar, considerat chiar ca foarte bun legionar, poate deveni «*om nou*». Intre ei există *ceva* care-i deosebește și-i menține pe două trepte diferite. Această mare deosebire între cei doi «*oameni*» ai concepției legionare e *de comportament și răspundere*.

În fond, au aceeași educație și aceleași îndatoriri față de lume, de ei înșiși, de Mișcare, de Dumnezeu. Se scaldă în acelaș spirit, se întregesc în aceeași trăire, răspândesc în jurul lor aceleași norme de morală și aceeași speranță. Bine înțeles, dacă omul-

legionar nu-i încă un om nou, în schimb omul-nou trebuie să fie înainte de toate un legionar deplin. În el trebuie să vibreze toate calitățile legionare dela bunătate la înțelegere, dela credință în finalitatea Mișcării la credința în Dumnezeu, dela spiritul moral la spiritul de sacrificiu.

Văzute astfel, cele două entități nu par și nu sunt diferite. Totuși, în raport cu lumea «omului nou» întrevăzut de Corneliu Codreanu, legionarul actual, deși adăpat la aceleași isvoare, este încă un imperfect. Dar această imperfecțiune nu-i atât de substanțată cât de atitudine în fața răspunderii ce se desprinde din trăirea în spiritul legionar.

Comportamentul omului-legionar tinde spre o îmbunătățire a atributelor sale personale, spre o modificare a moravurilor ce-l stăpânesc, spre o restructurare a spiritului ce-l domină, etc. El se află în plină evoluție interioară și, în același timp, în plină nedumerire asupra multor probleme ce-l înconjoară și-l hărțuesc. El e un pionier pe drumul spinos al transformării. Ispitirile materiale, tentațiile centrifuge, invidiile ascunse, ambițiile nestăpânite, etc., fără a mai vorbi de amenințările, primejdiile, conflictele ce-l pândesc la tot pasul, constituiesc rețeaua deasă de piedici care-l pun într-o permanentă tensiune. Croit pe calapodul unei lumi diferite de lumea nouă legionară, pionierul acesta al unui viitor aparte, păstrează (în ciuda eforturilor lui) părți importante din structura mentalității vechi. Și-aceste părți pot țâșni la un moment dat, în plin circuit al transformării, impunându-i o atitudine, un gest, un comportament în contradicție cu doctrina, trăirea sau spiritul legionar.

Legionarul, om în formație, deci neajuns la capătul trudei lui intime, poate încă greși. Și fără'n-doială, toți greșim mai mult sau mai puțin, în această perioadă de tranziție. Dece? Pentru că stratificarea normelor legionare de trăire și comportament nu se poate face dela o zi la alta, fie chiar această perioadă de timp un număr considerabil de ani. Normele legionare cer o modificare profun-

dă. În plus, această modificare, pentru a fi deplină, trebuie să răstoarne obiceiuri înrădăcinate, uzanțe acceptate, mentalități transmise prin ereditate... Sunt «lucruri» extrem de greu de smuls din existența curentă a lumii și-a omului. Mai ales că noua trăire legionară vine cu interziceri și impune renunțări.

Legionarul încadrat, ajuns la înțelegerea doctrinei și scopului Mișcării Legionare, desfășoară o voință și-o capacitate de realizare uriașe, deoarece luptă cu el însuși, înfrângând dorinți, aspirații și interese personale ce-ar putea fi satisfăcute pe alte căi mai ușoare. Numai că, în acest caz, satisfacerea lor ar rămâne permanent în contradicție sau în conflict cu preceptele legionare. N'ar mai fi vorba de o rupere cu trecutul, ci de o simplă adaptare dibace la circumstanțele momentului. Transformarea legionară cere efort, răbdare, perseverență.

Totuși, de multe ori, tendințele înrădăcinate descrise mai sus reușesc să revină la suprafață și să frângă pentru o clipă elanul modifier al omului legionar. Înălțarea lui pe scara transformării intime suferă o lovitură, pe care numai el singur o simte, o înregistrează. Momentul este de-o importanță de netăgăduit, deoarece pune pe omul-legionar într'o dilemă interioară. E clipa în care trebuie să-și dovedească asimilarea preceptelor legionare și depășirea în fapt.

Deci, în pofida răului pe care-l reprezintă, orice greșală comisă are, în omul legionar, și-o față pozitivă. Cel ce-a greșit își face un examen de conștiință. El știe, mai bine ca oricine, că se găsește în conflict cu normele legionare și că de hotărârea pe care-o va lua depinde modificarea necesară sau prăbușirea lui ca legionar și ca om. Această prăbușire însemnează a continua să gândească și să se comporte ca toți ceilalți, ca nelegionarii. Adică, respinge calea deschisă prin Mișcarea Legionară.

Problema capitală e pusă. Dar să fim înțeleși. Prăbușirea nu se produce prin faptul unei greșeli, oricât de gravă ar fi ea. Drumul legionar e plin de

greșeli ce trebuiesc depășite. Prăbușirea este consecința unui șir de recidive. Numai atunci omul-legionar se pune în conflict fără leac cu linia legionară, dovedind neputință de adaptare. Numai atunci omul trebuie judecat cu asprime.

Dece? Pentru că scopul Mișcării nu e de a impune o normă de conduită neumană și-a elimina din calea transformării intime pe oricine n'a atins, dela prima încercare, culmea impusă. Ar fi absurd. Modificarea dorită e de lungă durată, presărată de căderi și înălțări, de suferinți și oboseli, de sacrificii și greșeli ce constituiesc împreună gama nesfârșită a încercărilor legionare.

Pe de-asupra, natura omenească nu acceptă cu ușurință asemenea schimbări radicale. Ea are nevoie de o lungă perioadă de adaptare. Mișcarea Legionară e deci obligată să țină seama de astfel de împrejurări care denaturează voința de realizare a omului-legionar. Și mai ales, e obligată să evite cu grije orice rigorism excesiv. Stigmatizarea unei greșeli nu trebuie să frângă elanul sincer de depășire al celui ce-a greșit.

Dacă însă omul, în loc să se căiască, cade din nou pe fâgașul acelorași greșeli, atunci nu mai e vorba de ceva întâmplător pe parcursul transformării intime, ci de o imposibilitate organică de adaptare. În acest caz, ne găsim în fața unei reveniri la mentalitatea și moravurile pe care Legiunea le combate și vrea să le smulgă încetul cu încetul din conștiința omului.

Deci, omul-legionar de azi poate greși pentru că el e încă prins în lanțurile mediului în care s'a dezvoltat, mediu care-l înconjoară și-l îmbrăie spre forme de trăire și comportament cunoscute, tradiționale.

Omul-nou e cu totul altceva și de aceea *nu poate greși*. Purtarea lui capătă o altă valoare și greutate. El nu mai este individul ce bâjbaie în întunec pentru a-și deschide cale nouă. El a depășit stadiul inițierii și-al experienței în necunoscut. El are în spatele lui toată experiența dramatică a primilor

legionari, adică a celor ce în epoca prezentă înfruntă preceptele crezului nou și suportă atacurile subtile ale inerției, obișnuinței, comodității și atâtor alte metehne înrădăcinate.

Omul-nou este omul-legionar devenit conștient de menirea lui în societate, stăpân pe tendințele și acțiunile lui. El nu mai bâjbaie; el cunoaște! Efortul există, dar nu mai este destrăpător și aprig ca al celor din primele timpuri. Un fel de maturitate spirituală îi stăpânește ființa, dându-i încredere totală în el ca element al unei noi credinți, în preceptele ce-i stau la bază, în modul de trăire ce trebuie să-i marcheze prezența în societate.

Nenumăratele metehne ce pentru omul-legionar constituiau în permanență o povară primejdioasă, pentru omul-nou sunt, în cea mai mare parte, lucruri depășite. Nu-l mai ating sau nu-l mai pot turbura cu ușurință. Sub influența binefăcătoare a marilor exemple legionare, a adâncirii doctrinei noastre și a propriei trăiri în spiritul legionar, omul-nou al viitorului capătă o stabilitate psihică care-l pune la adăpost de eventualitatea căderii în greșală. Omul-nou vede și simte lucrurile cu aceeași intensitate ca și omul-legionar, dar posedă o mai mare statornicie emoțională și-o mai profundă capacitate de renunțare decât acesta.

El este o nouă fază în procesul de perfecționare individuală. În el preceptele legionare au devenit temelie definitivă de trăire, iar normele morale și etice reguli curente de conduită. În această fază de înnoire interioară, «cazul» excepțional nu mai e constituit de individul ce-și caută din greu o cale nouă, ci de cel ce s'ar putea arăta încă atras de metehnele vechi.

Astfel, pe când *omul-legionar* se dezvoltă în mijlocul unei mentalități învechite, depășite, plină de tare, *omul-nou* se afirmă într'o atmosferă puternic influențată de ideologia legionară. Iar dacă greșala unuia poate fi considerată ca o încercare în evoluția lui spirituală, greșala celui alt ar deveni cădere.

Comportamentul omului nou e deja o a doua natură. El e moral, cinstit, muncitor, corect, etc. prin simplul fapt că așa a fost format. El înțelege adoptarea acestor caracteristici ca o necesitate intimă ce-i împlinește ființa și existența. Procesele lui de conștiință nu mai au virulența și intensitatea celor ce frământă viața interioară a omului-legionar. Peste întinsul spiritual al omului-nou domnește o anumită seninătate și armonie, deoarece el a atins treapta cea mai înaltă a școalei legionare.

Nu-i un înțelept desăvârșit, în afara furtunilor sufletești și-a problematice sociale, dar nu mai e nici luptătorul legionar de azi ce sângeră fără'ncetare pentru a modifica în el, bucată cu bucată, o întregă structură viciată. Intre omul-legionar de azi și omul-nou de mâine stau deosebire *asimilarea profundă* a trăirii legionare și *timpul* neprețuit al câtorva generații. Fără această «*asimilare*» și fără acest «*timp*» nu se poate vorbi de o victorie legionară asupra lumii de azi.

CE ESTE IMPORTANT ÎN EFORTUL OMULUI-LEGIONAR

Totul, deoarece el spintecă căi nebătute.

El nu pleacă dela un precedent în străfundurile căruia să-i fie înfipte rădăcinile. Omul-legionar, în mijlocul unei lumi dușmănoase își crează o nouă substanță spirituală și-o nouă structură de viață, pornind dela o idee, adică dela ceva impalpabil și neapreciat în mediul înconjurător. Singur, se aruncă în necunoscut, dus mai mult de intuiție decât de o convingere. Convingerea vine cu timpul, atunci când încercările suferite îi deschid perspectivele înălțării și ale împlinirii.

Căpitanul a cugetat ideia și-a formulat normele, preceptele ce duc la realizarea omului-nou. Acum, omul dornic de un mai bine, de un mai just,

își poate croi calea. Odată intrat în Legiune, e adevărat, perspectivele de reușită în societatea prezentului se micșorează din cauza incompatibilității dintre concepția dominantă și cea legionară. În schimb, excepționalele perspective ale viitorului se precizează prin acceptarea acestei strădanii neîntrerupte către un țel îndepărtat și nesigur, ce trebuie cucerit.

Dar tocmai această stare de lucruri determină apariția și afirmarea omului-legionar. El nu-i un element de tranzacții partidare, gata să se acomodeze cu starea de fapt sau să accepte compromisuri pe linia mentalității curente. Omul-legionar a acceptat o linie de conduită considerată revoluționară în raport cu cea în vigoare. A acceptat-o voluntar, în pofida consecințelor imediate, convins că drumul nou va deschide alte perspective pentru societate. A ales deci nesiguranța, suferința și sacrificiul într'o luptă inegală cu o lume puternică, egoistă și nemiioasă.

Efortul, deși patetic, are ceva ieșit din comun. E un efort cu perspective socio-politice și etico-spirituale, unic în felul lui, dat fiind că tot fenomenul se realizează la nivelul psihic al individului. În mintea și sufletul acestui om-legionar are loc răsturnarea unui întreg trecut și cristalizarea unui întreg viitor.

Sub înrâurirea ideilor noi, omul-legionar își croiește un stil personal în care, calitățile etice, morale și umane găsesc un câmp prielnic de dezvoltare. Cu timpul, aceste calități devenind dominante, dau naștere la o atitudine aparte, originală, în antiteză cu imaginea turbure, indecisă și lașă a lumii burgheze. E vorba de caracterul legionar croit dintr'o bucată, limpede și drept.

Omul-legionar este o piatră de hotar a timpurilor noi.

Potențialul lui de afirmare depășește cu mult posibilitățile altor organizații contrare sau similare

Mișcării Legionare. Prin felul lui de a vedea problema insului, a vieții sociale și-a societății în sine, omul-legionar ne apare ca un erou, un revoluționar și un premergător. Erou, mai întâi, deoarece înfruntă nesdruncinat prezentul, cu toate brutalitățile și injustițiile lui. Revoluționar, apoi, pentru că propovăduiește restructurarea conceptelor politice și sociale sub semnul înțelegerii și solidarității, fără ură de clasă și fără intervenții oculte. În sfârșit, premergător al unei societăți reconstruite pe baze noi, în care etica și morala vor fi temelia relațiilor între oameni. El vede deci lumea și viitorul ei printr'o prismă originală și-și mână propria viață pe coordonatele enunțate de concepția legionară.

Prin aceasta, efortul fiecăruia, oricât de neînsemnat ar părea, închide în el o seamă de virtualități a căror importanță se afirmă pe zi ce trece. Se crează în primul rând o atmosferă nouă, o atmosferă de curățenie sufletească, de încredere în posibilitățile naționale, de stimulare reciprocă, de avânt spre o lume mai bună și mai justă. Cei ce trăesc într'o comunitate legionară se simt pătrunși de o vigoare neobinșnuită și capătă o viziune optimistă o vieții și a viitorului.

Datorită acestei atmosfere apar apoi dimensiunile unei alte mentalități, în care principiile doctrinei legionare devin stâlpii susținători.

Pe de altă parte, perseverența fiecăruia contribuie la întărirea spiritului legionar. Nimic nu-i mai important decât această activitate continuă, neobosită, dusă pe toate planurile și-n toate circumstanțele. În Mișcare nu se intră pentru a aștepta vremea alegerilor. În Legiune se duce o luptă permanentă cu răul din noi și din lume. A trăi în spirit legionar înseamnă a te dedica trup și suflet acestei trude de regenerare interioară și de modificare a societății. Legionarul nu se formează printr'o nesfârșită lectură a doctrinei, ci prin aplicarea temeinică a celor învățate din lectură. Așa numitul «spirit legionar» este un stimulent permanent pentru cel ce

îmbrățișează viața Mișcării. Legionarul trebuie să-l cunoască adânc și să i se supună necondiționat, pentru a se desăvârși în el.

Dar tot așa, *activitatea persistentă și demnă* a fiecăruia aduce un surplus de forță și de glorie întregii Mișcări. Să nu uităm că Legiunea se afirmă și se perpetuează prin spiritul ce-o însuflețește și *care n'are asemănare în lume*. Or, dacă omul-legionar, pentru a fi ce este, se sprijină pe spiritul Mișcării, acest duh se fortifică la rândul-i prin aportul de trăire și faptă al legionarilor.

În sfârșit, efortul omului-legionar de azi contribuie la stabilirea noului *criteriu întru definirea omului nou de mâine*. Acest om-nou, ce trebuie să încoroneze într'o zi lupta legionară, și să modifice societatea, nu apare «*ex nihilo*». El este o consecință, rod al unui lung șirag de sacrificii, de renunțări, de greșeli, de reveniri, de depășiri a celor ce-au trăit în duhul Legiunii.

Prin urmare, OMUL-NOU DE MAINE NU VA PUTEA FI ALTFEL DECAT ASA CUM VA FI PLASMUIT OMUL-LEGIONAR DE AZI. Noi pregătim omul-nou prin tot ce putem acumula mai perfect în noi, pentru a-l transmite mai departe altora ce ne vor urma și care, la rândul lor, vor proceda așaședea. Acesta-i marele mister al vieții legionare!

Să nu ne facem nicio iluzie! Omul-legionar al viitorului va fi un demn rezultat al concepției căpitănești NUMAI DACA cei de azi se vor arăta la înălțime. Totul depinde de ei. Adică, DE NOI TOTI CARE GANDIM ȘI SIMȚIM LEGIONĂREȘTE. Astfel, omul-legionar — cu toate defectele ce-l pot caracteriza, cu toate greșelile pe care le poate încă comite — constituie veriga spirituală ce leagă măreața idee a unui om modificat în adâncime de realitatea vizibilă a omului-nou.

Prin noi, cei de azi, se transmite criteriul de definire. Educația ce ne vom impune, comportamentul ce vom adopta, sacrificiul ce vom consmți, vor fi

elementele de bază ale acelor ce vor construi societatea legionară de mâine.

Pentru aceste motive, legionarul de azi poate fi mândru de suferințele fizice și morale ce îndură și de forța de caracter ce-l însuflețește. Sunt dovezi neșterse că viitorul este asigurat.

REVENIREA PE DRUMUL ÎNALȚĂRII

Dar greșeala odată comisă ce se întâmplă cu legionarul în cauză?

Omul e supus greșelii și legionarul este înainte de toate un om. Bine'nțeles, cazna lui cea mare e să se sustragă acestor devieri și neajunsuri, pentru a intra pe calea ce duce la realizarea omului-nou. Uneori, reușește dintr'odată, devenind astfel una din acele figuri legendare ce-au fost Căpitanul, Moța, Gârcineanu, Nicoară, etc. Alteori, poate greși. În acest caz, oare, calea viitorului îi este definitiv închisă?

Ar fi absurd, dat fiind că omul-legionar nu-i decât un om în devenire. Cu toate calitățile dobândite și eforturile depuse, structura lui intimă este încă instabilă într'o oarecare măsură. Are nevoie de timp! Si poate, are nevoie chiar de astfel de greșeli,

care să-l pună în fața propriei conștiințe și-a menirii lui ca legionar.

Soarta omului-legionar se joacă în clipa acestei înfruntări interioare, când își dă SINGUR seama că a încălcat una din condițiile depășirii. Dacă n'are stofă de legionar, dacă n'a înțeles nimic din această luptă cu el însuși pentru a deveni altul, orice pedeapsă i s'ar aplica, tot inutil ar fi. În Mișcarea Legionară adevărata pedeapsă e aceea pe care si-o aplică fiecare legionar în convingerea că face bine și-n dorința sinceră de a se îndrepta.

După această auto-pedepsire revenirea pe drumul înălțării îi este deschisă în permanență. Acest drum al înălțării este cel ce duce la perfecționarea legionarului. Nimeni și nimic nu i-l poate interzice. Din contră, suntem obligați să ajutăm această revenire. Scopul Legiunii este să modifice omul. Or, nu-l putem modifica în sensul bun al cuvântului printr'o intransigență totală și inutilă, ci printr'o adaptare treptată.

Cine crede că-i «OM NOU» prin faptul că a îmbrăcat camașa verde, că a luat parte la ședințe, la marșuri sau tabere de muncă, că a suferit într'o prigoană sau a mucegăit câteva luni într'o celulă, se înșeală amarnic. OMUL NOU ESTE O DESAVARSIRE LAUNTRICA ce-și așteaptă timpul. Toți cei intrați în Legiune nu-s decât ucenicii acestei desăvârșiri. Și ea se împlinește la capătul unui drum greu, în care războirea cu propriile deficiențe constituie adevărata măsură a celui ce aspiră să devină un om-nou.

Dar atunci se pune întrebarea: care-i importanța omului-legionar în sine? Dece luptă el dacă nu i se acordă bucuria de a fi considerat «om nou» decât într'un viitor îndepărtat, pe care poate nu-l va atinge niciodată?

Aici se înscrie toată taina și forța doctrinei legionare. Omul intrând în Legiune aspiră, înainte de toate, să devină «bun legionar». Adică, o ființă care a rupt cu trecutul, care s'a încadrat într'o disciplină spirituală, care vrea să lupte pentru un mai bine

social conform ideologiei legionare, care a înțeles nevoia jertfei întru împlinirea acestei transformări.

Legionarul știe dela început că menirea lui e să lupte, să sufere, să cadă, să se ridice, să continue nesdruncinat linia trăirii noi, pentru a pregăti calea victoriei legionare și apariția omului-nou. Deci, omul-legionar știe că el NU E — și poate — NU VA FI NICIODATA acel «OM NOU» descris de Căpitan. Dar știe deasemenea că are datoria SA TINDA ÎN PERMANENTA SPRE ACEST TEL, prin activitatea lui, prin acceptarea greutăților ce-i pun piedici, prin desăvârșirea launtrică, mai ales.

Denumirea «OM NOU» nu este o distincție ce se dă legionarului după o anumită trecere de timp sau ca recompensă pentru anumite fapte. Omul-nou este rezultatul unei evoluții adânci și încete, ce se împlinește atunci când legionarul și-a însușit anumite atribute și un anumit comportament; atunci când trăirea acestuia în spirit legionar nu mai e un efort de adaptare, ci o scurgere naturală, ca un rod al firii.

Valoarea omului-legionar este de a fi înțeles și răspuns la chemarea doctrinei și viziunii politice a Mișcării pentru a constitui cohortele de premergători ai omului-nou. Omul-legionar netezește terenul plin de bălăriile trecutului, svârle sămânța bună în juru-i și duce spre noile generații propria-i trăire, ca un exemplu.

În politică, legionarul aduce un suflu nou și-o mentalitate particulară. El nu-i individul care să urmărească o victorie electorală de căpătuire. Prin forța lucrurilor a depășit intenția curentă a interesului. El vede dincolo de ceea ce se numește «*politică de partid*» sau «*interese de clasă*». Sub înrăurirea educației legionare, el are o viziune globală a problematicei naționale, care nu poate fi redusă la casta păturei privilegiate sau la casta proletarilor nemulțumiți. Asemenea mentalități partizane înrăutățesc problema armoniei naționale și duc la izbucnirea conflictelor sociale. Pentru legionar, TOATE CLASELE — SOCIALE SI PROFESIONA-

LE — SUNT O NECESITATE. Ceeace le diferențiază nu-i atât avuția personală, cât starea de spirit ce le domină.

Aici intervine *concepția legionară* ca temelie a unei schimbări în mentalitatea dominantă și *legionarul* ca element activ al acestei schimbări. Prin el, conflictele tăcute ce mocnesc în om nu mai sunt conflicte, ci simple cazuri ce trebuiesc rezolvate. Și le rezolvă prin micșorarea tensiunii sociale și modificarea punctului de vedere particular al fiecăruia. Asperitățile existente dispar, sau, cel puțin, scad în intensitate pe măsura înțelegerii spiritului nou.

Legionarul, venit din toate straturile sociale, duce în mediul originar o altă viziune a omului, a misiunii lui în mijlocul națiunii, a înțelegerii și respectului reciproc ce trebuie să domnească între toți. Omul-legionar are misiunea de a alcătui această rețea de unificare în spirit a diverselor clase și de a modifica în adâncime vechile concepte și tendințe ce le-au adus în starea de conflict permanent.

Element de armonie socială, doctrina legionară caută să elimine abuzurile destrămoare, din orice parte ar veni ele. Și'n această sfortare permanentă, legionarul îndeplinește funcția de «*cărăuș*» al noii mentalități. Ceeace nu-i nici ușor, nici comod, în mijlocul unei lumi deslănțuite, plină de patimi, de pretenții și lipsită de bun simț.

Lupta omului-legionar, revoluționară prin definiție deoarece caută să răstoarne o concepție de viață învechită și vătămătoare, se desfășoară într'o atmosferă de neîncredere, scepticism și dușmănie. El trebuie să înfrunte atât fulgerele celor ce nu vor să cedeze nimic din privilegiile pe care nu le merită, cât și atacurile infame ale celor ce mână masele muncitorești pe drumul urei și violenței. Nimic mai greu decât să intruchipezi *voința de reconciliere*, sub semnul dragostei pentru om și națiune, a atâtor tendințe și interese divergente...

Dar asta-i calea legionarului și marea cinste ce-i revine: «OM NOU» în potențial, trebuie să-și asume

răspunderea unei lupte inegale în imediat, în care să facă fără'nterupere dovada unei voințe neștrămutate de a deveni «OM NOU» cândva. Deoarece, numai prin această străduință el se modifică interior, influențează mediul înconjurător și pregătește venirea unei epoci de armonie socială.

CONCLUZIE

Cei doi termeni — om legionar și om nou — nu sunt același lucru. Primul termen reprezintă insul, smuls din atmosfera actuală, ce-și caută calea. Al doilea, reprezintă insul stăpânitor al unei anumite perfecțiuni.

Astfel, LEGIONAR este cel intrat pe calea împlinirii, *ce se căznește* să fie mai bun, mai cinstit, mai muncitor, mai demn, mai gata de sacrificiu. Pe când, OM NOU este cel *ce a atins* aceste caracteristici, le stăpânește fără efort, le manifestă cu bucurie.

Intre aceste două elemente nu există diferențe de structură socială, intelectuală sau ideologică. Există numai un grad aparte de înțelegere, de renunțare, de sensibilitate, de dăruire. ORICINE POATE DEVENI OM NOU, indiferent de poziția lui

în Legiune sau în societate, de îndată ce — legionar fiind — s'a ridicat pe culmea acestor înțelesuri.

Această cohortă de spirite alese, rezultat al unei lungi și grele evoluții, constituie desăvârșirea trăirii legionare pe plan uman. E idealul unui tip de om în contrast cu tipul omului actual sau al celui propus de ideologia marxistă. Nu va fi rezultatul unui amestec de materialism, egoism și ură, ci chintesința unui efort de conștiință, ideal și sacrificiu, întru salvarea spiritului, înscăunarea dreptății sociale și răspândirea dragostei între oameni. E vorba de o elită capabilă să creeze și să mențină o atmosferă de înțelegere și armonie, de libertate și de disciplină consimțită în acelaș timp; să garanteze o continuitate de simțire și de comportament.

Dar până acolo, locul de cinste revine omului-legionar, soldat neînfricat al credinței legionare. În el, așa imperfect cum este, stau ascunse toate virtuțile neamului. În el singur, aceste virtuți își reiau firul trăirii, deoarece numai el și-a înțeles menirea.

S'ar putea ca «*omul-nou*» să fie o viziune irealizabilă în lumea noastră.

S'ar putea ca, în efortul întreprins pentru atingerea acestui ideal, omul-legionar să nu devină niciodată un adevărat om-nou.

Insemnează aceasta că Mișcarea Legionară și-a ratat misiunea, împingând societatea și omul pe un drum fără rost?

NICIDECUM!

Ideia omului-nou își deschide orizontul la infinit...

Omul nou imaginat este un model de atins, sau mai bine zis de imitat, dar nu-i o formă definitivă și nemișcată. Omul-legionar tinde către acest prototip, în speranța de a se depăși continuu calitativ. Astfel, doctrina omului-nou deschide perspectiva transformării indivizilor în altceva decât au fost până acuma. Oameni noi vor fi toți cei ce vor reuși să se pătrundă de o anumită formă de trăire, tășnită din preceptele și normele legionare.

Faptul de a stabili și impune o astfel de tendință

la un număr crescând de indivizi, dovedește deja că Legiunea și-a atins ținta. A spart o structură mentală și spirituală dăunătoare pentru a conduce societatea pe un fâgaș de înălțare. A decide omul să se judece pe el însuși, să se desprindă de materialismul sordid, să-și caute o împlinire sub auspiciile altor norme decât ale egoismului și interesului, e poate cea mai extraordinară revoluție imaginată în domeniul politic și social.

În realitate există OMUL-LEGIONAR ce-și poartă calvarul desăvârșirii interioare din ce în ce mai sus. Și pe măsură ce acești legionari «*perfecționați*» se măresc în număr și'n potențial de trăire legionară, ei se apropie de tipul omului nou ideal, mărindu-i renumele și lărgind binefacerile legate de calitățile dezvoltate. Acesta-i sensul acelei elite de oameni-noi ce va apare odată în mijlocul neamului românesc.

În convingerea că vom urca cât mai sus pe scara acestei perfecțiuni, datoria fiecăruia e să devină UN CAT MAI BUN OM-LEGIONAR, conștient de misiunea lui socială și politică în mijlocul neamului.

Soarta comunității naționale, armonia socială, justiția maselor muncitorești, stau legate de transformarea spirituală și sufletească a fiecăruia. Or această transformare este pârgia trăirii în doctrina legionară. În această doctrină stă ascunsă salvarea neamului și-a omului.

Devenind legionar, omul intră pe fâgașul mării românești și-a împlinirii datoriei sale de Român.

CUPRINSUL

	<u>Pag.</u>
Introducere	5
Distincție între cele două denumiri	9
Coordonatele "Omului Nou"	17
Deosebirea cheie între cei doi oameni	21
Ce este important în efortul omului legionar	27
Revenirea pe drumul înălțării	33
Concluzie	39

CONTINUT

1. Introducere

2. Istoria

3. Descrierea

4. Caracteristici

5. Utilizarea

6. Concluzii

BIBLIOTECA DE DOCUMENTARE DACTILA

INSTRUCIUNI

1. Scopul
2. Domeniul de aplicare
3. Structura
4. Conținutul
5. Utilizarea
6. Concluzii

S'au tipărit din această brosură 1.000 de exemplare, astăzi 30 Noembrie 1977, în Atelierele Marsiega, S. A. Calle E. Jardiel Poncela, n.º 4. Madrid-16.

INSTRUCIUNI

1. Scopul
2. Domeniul de aplicare
3. Structura
4. Conținutul
5. Utilizarea
6. Concluzii

Es manuscrito.

BIBLIOTECA DE DOCUMENTARE DACIA

Lucrari aparute

1. FAUST BRĂDESCU: *De vorba cu noii refugiați.*
2. FAUST BRĂDESCU: *Tineretul și Mișcarea Legionară.*
3. FAUST BRĂDESCU: *Mișcarea Legionară și spiritul religios.*
4. FAUST BRĂDESCU: *Legile fundamentale ale Cuibului.*
5. FAUST BRĂDESCU: *Programe.*
6. FAUST BRĂDESCU: *Cele trei elemente de bază ale Mișcării Legionare.*

Lucruri sub tipar

7. FAUST BRĂDESCU: *Omul legionar și «omul nou».*
8. TRAIAN POPESCU: *Mărturii pentru Legionarii de mâine (în ramână și spaniolă).*
9. FAUST BRĂDESCU: *Intru în țelegerea Mișcării Legionare.*

- POEME FARA TARA, de V. Posteuca, N. Novac, N. S. Gova, epuizat.
- ** UNIREA NATIONALA IN COMPLEXUL POLITIC EUROPEAN, de Pamfil Seicaru, 3 dol. USA.
- DICTIONAR ROMAN-SPANIOL, de Prof. Icn Protopopescu, Rustica, 4 dol. USA; legat pânză, 5 dol. USA.
- *** CUIBURI DE LUMINA, poeme de V. Cărd, 1,50 dol. USA.
- *** DIN CRUCEA PADURII, poeme de Ion Tolescu, 1,50 dol. USA.
- CAZUL IORGA MADGEARU, interview cu Dl. Horia Sima, 2 dol. USA., epuizat.
- CORNELIU ZELEA CODREANU, Douazeci de ani dela moarte de Gr. Manoilescu, T. Popescu, 3 dol. USA.
- MOTA SI MARIN, Douazecisicinci ani de la moarte, de Prat y Soutzo, Marqués de Nantouillet, Blas Pinar, Gr. Manoilescu. Bogat ilustrat, 1 vol., 5 dol. USA.
- INSEMNARI ISTORICE IN JURUL UNIRII PRINCIPALTELOR ROMANE SI A DOMNIEI LUI ALEXANDRU IOAN CUZA, de Archim. Stefan Lucaciu, 1,50 dol. USA.
- ROMANIA SI UNITATEA EUROPEI, de Traian Popescu, 3 dol. USA.
- DE VORBA CU NOII REFUGIATI, de Faust Bradescu, 2 dol. USA.
- TINERETUL SI MIȘCAREA LEGIONARA, de Faust Bradescu, 2 dol. USA.
- MIȘCAREA LEGIONARA SI SPIRITUL RELIGIOS, de Faust Bradescu, 2 dol. USA.
- LEGILE FUDAMENALE ALE CUIBULUI, de Faust Bradescu, 2 dol. USA.
- PROGRAME, de Faust Bradescu, 2 dol. USA.
- CELE TREI ELEMENTE DE BAZA ALE MISCARII LEGIONARE, de Faust Bradescu, 2 dol. USA.
- MARTURII PENTRU LEGIONARI DE MAINE, de Traian Popescu, 2 dol. USA.
- INTRU INTELEGEREA MISCARII LEGIONARE, de Faust Bradescu, 2 dol. USA.
- CONSTRUCTII PE NISIP, de Pamfil Seicaru, 2 dol. USA.
- RAPSODIA IBERICA, de Aron Cotrus, 3 dol. USA.
- ICONAR, poeme de Ion Tolescu, 1,50 dol. USA.
- POARTA SINGURATATII, poeme de Alex, Silisteanu, 1,50 dol. USA.

Cărțile de mai sus marcate cu o * se găsesc și în ediție pentru bibliofili legate în piele și numerotate. Costul unui volum este de 25 dol. USA. Marcate ** 15 dol. USA. Marcate *** 10 dol. USA.

Comenzile din Germania pot fi achitate prin contul Nr. 93004—Bayerische Vereinsbank Regensburg—. Residenz strasse Nr. 3 (Trajano Popescu). Madrid, Spanien.

